

Arrest

nr. 285 355 van 27 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 30 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 20 juni 2020, diende op 4 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 augustus 2022 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 31 augustus 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 04/09/2020

Overdracht CGVS: 30/10/2020

U werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 27 september 2021 van 09.13 uur tot 13.00 uur, bijgestaan door een tolk die het Pasjtoe machtig is. Uw advocaat meester Maxwell OGUMULA was gedurende het persoonlijk onderhoud aanwezig van 09.18 uur tot 13.00 uur.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Gulakhel, gelegen in het district Hesarak van de provincie Nangarhar. U bent Pasjtoen van etnische origine en u hangt het soennitische geloof aan.

Uw vader werkte voor de inlichtingendienst van de overheid. Hij kwam in de zevende maand van 1394 (= oktober 2015) om bij een mijnontploffing van de taliban in Bati Kot. Na de dood van uw vader werd het lichaam overgebracht, waardoor de taliban van Hesarak op de hoogte kwam van de job van uw vader. Ze kwamen naar uw huis op zoek naar uw broer, en zeiden dat hij zich bij de taliban diende aan te sluiten. Er werden dreigbrieven gestuurd zodat hij zich zou aanmelden. Uw broer werd hierna weggestuurd door uw oom langs moederszijde. Hierna verhuisden jullie naar uw oom langs moederszijde.

De 10de dag van de achtste maand van 1398 zag u onderweg van school naar het huis van uw oom talibs, zo'n 100 meter van het huis van uw oom. Een tiental minuten later hoorde u een heel luid geluid. Daarna kwamen de taliban naar het huis van uw oom en vroegen ze naar u. Toen u buitenkwam, sloegen de talibs u met een stok. Ze zeiden dat u de overheid op de hoogte had gebracht van hun locatie, en dat de overheid hen daarom had aangevallen. Eén persoon van de taliban raakte hierbij gewond. Vervolgens namen ze u mee naar Sardarha, waar u in elkaar geslagen werd om u te laten toegeven dat u een spion was. Ze sloten u op in een winkel. De volgende ochtend namen ze u terug mee naar Sardarha, waar uw oom langs moederszijde en de dorpsoudsten waren. Zij kwamen overeen dat ze u zouden laten gaan, maar dat u niet meer buiten mochten komen. Als ze u buiten zouden zien, zouden ze u doodschieten. U bleef de volgende vier à vijf dagen thuis en verveelde u. Uw oom ging op zoek naar een smokkelaar en regelde uw reis.

U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. U kwam op 20 juni 2020 aan in België en diende op 4 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw tazkera voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er wordt door het CGVS vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet worden benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. De vaststelling dat in hoofde van uw broer B. werd overgegaan tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, betekent bijgevolg niet dat aan u automatisch ook een beschermingsstatus dient te worden toegekend. Immers heeft de asielprocedure niet als doel om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te bevestigen, doch wel om na te gaan of er sprake is van een nood aan internationale bescherming. Wat dat betreft blijft u echter in gebreke, zoals blijkt uit wat volgt.

Uit uw verklaringen blijkt dat de kern van uw vluchtmotieven gebaseerd is op het werk van uw vader voor de overheid. U haalt het beroep van uw vader als 'spion' immers aan als de reden waardoor u door de taliban beschuldigd werd een spion voor de overheid te zijn (CGVS p. 19, 23). Het beroep van uw vader was ook bij uw broer B. de kern van zijn vluchtmotieven bij diens verzoek om internationale bescherming in 2015.

Los van het feit dat het weinig geloofwaardig overkomt dat de taliban in een dergelijk geval na de moord op uw vader en de vervolging van uw broer zouden wachten tot u oud genoeg bent om hun wraak ook jegens u te voltrekken, moet worden vastgesteld dat de vluchtelingenstatus aan uw broer in diens verzoek om internationale bescherming geweigerd werd en hij de subsidiaire beschermingsstatus verwierf op basis van de toenmalige ernst en mate van het gewapend conflict in jullie district. Aan de asielmotieven die hij ten berde bracht, waaronder het profiel van uw vader, werd geen geloof gehecht (zie beslissing toegevoegd aan het administratief dossier). U kan zich bijgevolg niet baseren op de door uw broer aangehaalde problemen, die voortgevloeid zouden zijn uit de functie van uw vader, om zelf een vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Dat u dit wel tracht te doen, zet de geloofwaardigheid van uw persoonlijke problemen op de helling.

Voorts dient te worden vastgesteld dat uw eigen verklaringen slechts het ongeloofwaardige karakter van zowel uw eigen problemen als de reeds door uw broer ingeroepen problemen bevestigen.

Ten eerste kunnen uw eigen verklaringen over het beroep van uw vader, wat reeds ongeloofwaardig werd bevonden na de verklaringen van uw broer, ook niet overtuigen. Uw kennis over zijn werk en problemen is quasi onbestaande. Het enige wat u over zijn werk weet te vertellen is dat hij werkte voor de inlichtingendienst van de overheid (CGVS p. 10, 11). Gevraagd naar zijn functie binnen de overheidsdienst, verklaart u slechts dat hij informatie deelde met de overheid als er een probleem was. Even later geeft u dan weer aan dat hij gewoon een spion was. U kan de naam van de inlichtingendienst waarvoor uw vader zou gewerkt hebben niet noemen en weet niet waarin de inlichtingendienst gespecialiseerd was. Daarnaast weet u niet wanneer uw vader begon met werken voor de inlichtingendienst of hoe hij aan die job is geraakt. U kan geen collega's van uw vader opnoemen, behalve een chauffeur waarvan u de naam niet weet (CGVS p. 11). Het enige wat u wél kan vertellen over het werk van uw vader is zijn salaris. Doorleefde, spontane en uitgebreide verklaringen van een zoon over het werk van zijn vader ontbreken echter volledig.

Ten tweede legt u geen enkel document, foto of bewijsstuk over het werk van uw vader voor. Zelfs een identiteitsdocument van uw vader ontbreekt. Dat u niet in staat bent enig document over (het werk van) uw vader voor te leggen, bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Ten derde zijn ook uw verklaringen over het incident waarin uw vader omkwam niet van dien aard dat ze het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen over het werk van uw vader en de verklaringen van uw broer hieromtrent kunnen verschonen. Over het incident zelf blijft u erg op de vlakke. Oorspronkelijk stelt u terloops dat hij door de taliban gedood werd. Even later geeft u aan dat u dertien jaar oud was toen uw vader omkwam bij een mijnontploffing in Bati Kot (CGVS p. 10). Daarna, wanneer u gevraagd wordt naar de omstandigheden rond de dood van uw vader, verklaart u dat hij in Bati Kot was en daar door een mijnontploffing omkwam om vervolgens overgebracht te worden naar Hesarak (CGVS p. 12). Vermits uw verklaringen hieromtrent zeer beknopt blijven, wordt u gevraagd om in meer detail te beschrijven wat er precies gebeurd is, waarna u expliciteert dat u hoorde van uw oom dat ze in de wagen onderweg waren naar ergens en hij omwille van een door de taliban geplaatste mijn omkwam op de tweede dag van de zevende maand van 1394 (= 24/09/2015 in de Gregoriaanse kalender) (CGVS p. 12). Opnieuw blijven uw verklaringen hierover zeer algemeen en blijkt u niet in staat de nodige details te verschaffen. Bovendien voegen deze verklaringen niets toe aan de – ongeloofwaardig bevonden – verklaringen van uw broer (zie beslissing).

Ten vierde zijn uw verklaringen over de manier waarop de taliban op de hoogte kwamen van het werk van uw vader vaag en tegenstrijdig. U stelt dat de taliban op de hoogte kwamen dat uw vader voor de overheid werkte toen het lijk van uw vader overgebracht werd van Bati Kot naar Hesarak (CGVS p. 12). Het is echter opmerkelijk dat de taliban pas op dat moment op de hoogte zouden zijn gekomen van het werk van uw vader, indien ze uw vader reeds omwille van zijn tewerkstelling bij de inlichtingendienst om het leven zouden hebben gebracht. Hierover bevroegd geeft u aan dat uw vader naar een andere regio geweest is waar taliban waren, en dat ze sindsdien op de hoogte waren en vervolgens een mijn voor hem plaatsten. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen alsof de taliban pas nadat hij was omgekomen op de hoogte kwamen van zijn werk voor de overheid, werpt u op dat de taliban uit Hesarak nog niet op de

hoogte waren, maar wel de taliban van Bati Kot (CGVS p. 12 – 13). Vervolgens legt u hierover tegenstrijdige verklaringen af door te zeggen dat de zoon van één van jullie dorpschoude die bovendien werkte voor de taliban – in district Hesarak dus – wél op de hoogte was van het werk van uw vader. Geconfronteerd met de gebrekkige logica van deze evenementen, maakt u er zich vanaf met de boutade dat uw vader nooit naar Hesarak kwam en er bijgevolg geen problemen waren (CGVS p. 13). Nogmaals bevraged over de precieze wijze waarop de zoon van het dorpschoude op de hoogte kwam, reageert u dat deze aan andere dorpingen vroeg naar uw vader omdat hij er nooit was. Deze dorpingen zeiden dan dat hij in Nangarhar werkte, waarna de zoon van het dorpschoude twijfelde of uw vader voor de overheid werkte. Bovendien twijfelde hij ook aan de reden waarom uw broer, moeder en oom regelmatig naar Jalalabad gingen. Concreet stelt u dat de zoon van het dorpschoude, die voor de taliban werkte, een tijdje voor uw vader omgekomen is op de hoogte kwam van het werk van uw vader (CGVS p. 13). Opmerkelijk genoeg ondernam de taliban nog geen actie (CGVS p. 14). Deze verklaringen zijn bovendien niet enkel tegenstrijdig met uw eigen verklaringen, maar ook met de verklaringen van uw broer. Uw broer stelde immers dat jullie tegen iedereen zeiden dat uw vader naar Turkije was. De taliban vroegen ook aan uw broer waar uw vader was, maar na een jaar vroeg niemand meer naar hem omdat hij niet naar huis kwam (Zie NPO dd. 31/01/2017). De vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt met zowel uw eigen verklaringen als met de verklaringen van uw broer omtrent dit element is een bijkomende bevestiging dat uw vluchtmotieven ongeloofwaardig van aard zijn. Er moet bijgevolg worden vastgesteld dat u er op geen enkel moment in slaagt om aannemelijk te maken dat uw vader omwille van zijn werk geveiseerd werd door de taliban.

Aangezien de problemen van uw broer en uw persoonlijke problemen rechtstreeks gelinkt zijn aan het feit dat uw vader voor de overheid zou hebben gewerkt, kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan uw vervolgingsfeiten, die hier onlosmakelijk mee verbonden zijn.

Zelfs indien er geloof zou kunnen worden gehecht aan het profiel van uw vader – quod non – zijn uw verklaringen over uw persoonlijke problemen niet overtuigend. U verklaart dat u door de taliban beschuldigd werd informatie te hebben doorgegeven over bepaalde talibs, waarna deze werden aangevallen door de overheid. Er dient hieromtrent te worden opgemerkt dat u verklaart dat één van de frontlijnen tussen de taliban en de overheid zich bevond op de plek waar de aanval waarvan u beschuldigd werd plaatsvond (CGVS p. 19). Deze verklaring is op zich al opmerkelijk, gezien u eerder verklaarde dat de frontlijn en gevechten tussen de taliban en de overheid in de buurt van het districtshuis van Hesarak waren. Geconfronteerd met deze vaststelling wijzigt u uw eerdere verklaring en stelt u dat er verschillende fronten waren, in Halim Khail, in Jabaye en in Qazian (CGVS p. 8, 20). Het is in deze context zeer opvallend dat u de frontlijn op slechts 100 meter van het huis van uw oom – waar u sinds het overlijden van uw vader en het vertrek van uw broer verbleef – in eerste instantie onbesproken zou laten. Wat er ook van zij, de vaststelling dat er op de plek waar u de taliban zag een frontlijn tussen de taliban en de overheid gevestigd was en dat u verklaart dat de taliban regelmatig werd aangevallen, zorgt ervoor dat de handelingen van de taliban als zeer opmerkelijk beschouwd kunnen worden (CGVS p. 19). Aan een frontlijn waar de taliban regelmatig wordt aangevallen, hoeft het immers niet te verbazen dat er een talib gewond raakt door een raketaanslag van de overheid. Dat ze u beschuldigden de overheid op de hoogte te hebben gebracht van hun locatie, is bijgevolg weinig aannemelijk. Voorts reikt u ook geen elementen aan waaruit kan blijken dat de taliban redenen had om u te verdenken van spionage voor de overheid. Uit uw relaas blijkt dat ze u beschuldigden omdat u simpelweg voorbij de talibs wandelde onderweg naar huis (CGVS p. 18, 19). Verder bevraged over de redenen waarom u zou worden beschuldigd, haalt u zelf als enige reden aan dat u beschuldigd werd omdat uw vader vroeger voor de overheid zou hebben gewerkt (CGVS p. 23). Dat u op geen enkel moment een andere, geloofwaardige reden aanhaalt, leidt ertoe dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die hieruit voortgekomen zouden zijn.

Ten slotte dient hieraan toegevoegd te worden dat uw familie geen problemen met de taliban meer heeft gekend en zelfs niets meer van de taliban heeft gehoord sinds uw vertrek. Hoewel de taliban twee maanden na uw vertrek op de hoogte kwam dat u zich niet meer in het dorp bevond, ondernamen ze geen actie jegens uw familie. Zelfs sinds de machtsovername van de taliban in augustus 2021 heeft uw familie geen problemen meer ondervonden (CGVS p. 22).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen zorgt er dan ook voor dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw persoonlijke vluchtmotieven.

Het document dat u voorlegt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming is niet van dien aard dat het bovenstaande conclusie kan wijzigen. Uw tazkera kan enkel een bewijs zijn van uw herkomst en identiteit, maar bevat geen elementen die uw asielmotieven kunnen ondersteunen.

Hierbij dient bovendien gewezen te worden op de informatie waarover het CGVS beschikt, waaruit blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf

in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen;

- Artikel 1, A, van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikel 3 van het EVRM;
- Artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), en c), van de Vreemdelingenwet;
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- De materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker meent dat de vrees voor zijn leven wijst naar zijn persoonlijke en psychische toestand. Deze vrees vloeit voort uit de onophoudelijke vervolgingsfeiten die verzoeker en zijn familie meemaakte door de taliban. Dit vanwege de werkzaamheden van verzoekers vader, die om het leven werd gebracht in Bati Kot door de taliban. Verzoeker werd verzocht zich aan te sluiten bij de taliban, na de dood van zijn vader. De taliban bezorgde een dreigbrief aan de familie en wilde de broer van verzoeker ook rekruteren.

Na een aanval op de taliban werd verzoeker beschuldigd van spionage. Verzoeker werd hierna ontvoerd en gefolterd door de taliban. Omwille van het gevaar om door de taliban te worden gedood, werd verzoeker door zijn familie naar Europa gestuurd.

Uit het administratief dossier blijken objectieve aanwijzingen dat verzoeker zal worden vervolgd.

De bestreden beslissing doet verzoekers vrees onterecht af als ongeloofwaardig.

Verder meent verzoeker dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker stelt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis moet worden onderzocht. De bestreden beslissing betreft de beslissing van verzoekers broer onterecht bij deze beoordeling.

Verzoeker stelt verder dat hij zeer jong was ten tijde van de werkzaamheden van zijn vader, namelijk 13 jaar oud. De bestreden beslissing neemt dit element niet in aanmerking, terwijl verzoeker hierdoor niet veel weet van het beroep van zijn vader.

Voorts meent verzoeker dat de Taliban verantwoordelijk is voor de precare humanitaire situatie in Afghanistan. Bijgevolg dient verzoeker de subsidiaire bescherming te worden toegekend.

2.1.2. Op 9 december 2022 legde de commissaris-generaal een aanvullende nota neer met daarin de volgende informatie:

“EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>”.

2.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren”*.

2.3.1. De bestreden beslissing oordeelde op goede gronden dat er geen geloof kon worden gehecht aan de beweerde vervolging die verzoeker zou hebben ervaren daar de werkzaamheden van diens vader reeds ongeloofwaardig werd bevonden in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoekers broer (i), zijn eigen verklaringen omtrent deze vermeende werkzaamheden eveneens van een zeer gebrekkige aard zijn (ii), het lang stilzitten van de taliban niet geloofwaardig is (iii) en verzoekers verklaringen over diens eigen problematiek evenmin kunnen overtuigen (iv).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen door te volharden in zijn verklaringen zonder een inhoudelijk verweer te voeren of door op algemene wijze te verwijzen naar zijn jeugdige leeftijd. Waar het verzoekschrift wijst naar verzoekers persoonlijke en psychische toestand inzake de vrees voor zijn leven, merkt de Raad op dat geen enkel document, attest of getuigschrift voorligt inzake verzoekers psychische toestand.

Vooreerst merkte de bestreden beslissing terecht op dat de ongeloofwaardige verklaringen van verzoekers broer zijn eigen verklaringen ondermijnen:

“Uit uw verklaringen blijkt dat de kern van uw vluchtmotieven gebaseerd is op het werk van uw vader voor de overheid. U haalt het beroep van uw vader als ‘spion’ immers aan als de reden waardoor u door de taliban beschuldigd werd een spion voor de overheid te zijn (CGVS p. 19, 23). Het beroep van uw vader was ook bij uw broer B. de kern van zijn vluchtmotieven bij diens verzoek om internationale bescherming in 2015.

Los van het feit dat het weinig geloofwaardig overkomt dat de taliban in een dergelijk geval na de moord op uw vader en de vervolging van uw broer zouden wachten tot u oud genoeg bent om hun wraak ook jegens u te voltrekken, moet worden vastgesteld dat de vluchtelingenstatus aan uw broer in diens verzoek om internationale bescherming geweigerd werd en hij de subsidiaire beschermingsstatus verwierf op basis van de toenmalige ernst en mate van het gewapend conflict in jullie district. Aan de asielmotieven die hij ten berde bracht, waaronder het profiel van uw vader, werd geen geloof gehecht (zie beslissing toegevoegd aan het administratief dossier). U kan zich bijgevolg niet baseren op de door uw broer aangehaalde problemen, die voortgevloeid zouden zijn uit de functie van uw vader, om zelf een vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Dat u dit wel tracht te doen, zet de geloofwaardigheid van uw persoonlijke problemen op de helling.”

Verzoeker voert aan dat de in de bestreden beslissing vastgestelde gebrekkige verklaringen van zijn broer B. niet aan hem kunnen worden tegengeworpen, omdat de geloofwaardigheid van zijn relaas persoonlijk dient te worden beoordeeld. Verzoeker brengt echter geen enkele wetsbepaling of beginsel aan dat de commissaris-generaal verbiedt om zich te baseren op de verklaringen van een familielid bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van een verzoek om internationale bescherming. Integendeel, de commissaris-generaal beschikt over de mogelijkheid om, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de verzoeker zich bevindt, alle gegevens te onderzoeken die hij nodig en relevant acht om zijn beslissing te nemen.

Gezien verzoeker en zijn broer B. zich in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming beroepen op dezelfde werkzaamheden van hun vader, kunnen de ongeloofwaardige verklaringen van verzoekers broer over deze vervolgingsfeiten wel degelijk worden aangemerkt als een relevant element bij de beoordeling van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten. Verder betekent een loutere verwijzing naar de ongeloofwaardige verklaringen van zijn broer niet dat verzoekers verklaringen niet individueel beoordeeld werden. Aldus oordeelde de bestreden beslissing terecht dat de vastgestelde vaagheden en ongeloofwaardigheden in de verklaringen van verzoekers broer afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door hen beiden aangehaalde vervolgingsfeiten.

Voorts merkte de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker zelf niet in staat is om geloofwaardige verklaringen af te leggen inzake de werkzaamheden van zijn vader of zijn eigen problematiek:

“Voorts dient te worden vastgesteld dat uw eigen verklaringen slechts het ongeloofwaardige karakter van zowel uw eigen problemen als de reeds door uw broer ingeroepen problemen bevestigen. Ten eerste kunnen uw eigen verklaringen over het beroep van uw vader, wat reeds ongeloofwaardig werd bevonden na de verklaringen van uw broer, ook niet overtuigen. Uw kennis over zijn werk en problemen is quasi onbestaande. Het enige wat u over zijn werk weet te vertellen is dat hij werkte voor de inlichtingendienst van de overheid (CGVS p. 10, 11). Gevraagd naar zijn functie binnen de overheidsdienst, verklaart u slechts dat hij informatie deelde met de overheid als er een probleem was. Even later geeft u dan weer aan dat hij gewoon een spion was. U kan de naam van de inlichtingendienst waarvoor uw vader zou gewerkt hebben niet noemen en weet niet waarin de inlichtingendienst gespecialiseerd was. Daarnaast weet u niet wanneer uw vader begon met werken voor de inlichtingendienst of hoe hij aan die job is geraakt. U kan geen collega's van uw vader opnoemen, behalve een chauffeur waarvan u de naam niet weet (CGVS p. 11). Het enige wat u wél kan vertellen over het werk van uw vader is zijn salaris. Doorleefde, spontane en uitgebreide verklaringen van een zoon over het werk van zijn vader ontbreken echter volledig.

Ten tweede legt u geen enkel document, foto of bewijsstuk over het werk van uw vader voor. Zelfs een identiteitsdocument van uw vader ontbreekt. Dat u niet in staat bent enig document over (het werk van) uw vader voor te leggen, bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Ten derde zijn ook uw verklaringen over het incident waarin uw vader omkwam niet van dien aard dat ze het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen over het werk van uw vader en de verklaringen van uw broer hieromtrent kunnen verschonen. Over het incident zelf blijft u erg op de vlakte. Oorspronkelijk stelt u terloops dat hij door de taliban gedood werd. Even later geeft u aan dat u dertien jaar oud was toen uw vader omkwam bij een mijnontploffing in Bati Kot (CGVS p. 10). Daarna, wanneer u gevraagd wordt naar de omstandigheden rond de dood van uw vader, verklaart u dat hij in Bati Kot was en daar door een mijnontploffing omkwam om vervolgens overgebracht te worden naar Hesarak (CGVS p. 12). Vermits uw verklaringen hieromtrent zeer beknopt blijven, wordt u gevraagd om in meer detail te beschrijven wat er precies gebeurd is, waarna u expliciteert dat u hoorde van uw oom dat ze in de wagen onderweg waren naar ergens en hij omwille van een door de taliban geplaatste mijn omkwam op de tweede dag van de zevende maand van 1394 (= 24/09/2015 in de Gregoriaanse kalender) (CGVS p. 12). Opnieuw blijven uw verklaringen hierover zeer algemeen en blijkt u niet in staat de nodige details te verschaffen. Bovendien voegen deze verklaringen niets toe aan de – ongeloofwaardig bevonden – verklaringen van uw broer (zie beslissing).

Ten vierde zijn uw verklaringen over de manier waarop de taliban op de hoogte kwamen van het werk van uw vader vaag en tegenstrijdig. U stelt dat de taliban op de hoogte kwamen dat uw vader voor de overheid werkte toen het lijk van uw vader overgebracht werd van Bati Kot naar Hesarak (CGVS p. 12). Het is echter opmerkelijk dat de taliban pas op dat moment op de hoogte zouden zijn gekomen van het werk van uw vader, indien ze uw vader reeds omwille van zijn tewerkstelling bij de inlichtingendienst om het leven zouden hebben gebracht. Hierover bevroegd geeft u aan dat uw vader naar een andere regio geweest is waar taliban waren, en dat ze sindsdien op de hoogte waren en vervolgens een mijn voor hem plaatsten. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen alsof de taliban pas nadat hij was omgekomen op de hoogte kwamen van zijn werk voor de overheid, werpt u op dat de taliban uit Hesarak nog niet op de hoogte waren, maar wel de taliban van Bati Kot (CGVS p. 12 – 13). Vervolgens legt u hierover tegenstrijdige verklaringen af door te zeggen dat de zoon van één van jullie dorpschouwen die bovendien werkte voor de taliban – in district Hesarak dus – wél op de hoogte was van het werk van uw vader. Geconfronteerd met de gebrekkige logica van deze evenementen, maakt u er zich vanaf met de boutade dat uw vader nooit naar Hesarak kwam en er bijgevolg geen problemen waren (CGVS p. 13).

Nogmaals bevestigd over de precieze wijze waarop de zoon van het dorps hoofd op de hoogte kwam, reageert u dat deze aan andere dorpingen vroeg naar uw vader omdat hij er nooit was. Deze dorpingen zeiden dan dat hij in Nangarhar werkte, waarna de zoon van het dorps hoofd twijfelde of uw vader voor de overheid werkte. Bovendien twijfelde hij ook aan de reden waarom uw broer, moeder en oom regelmatig naar Jalalabad gingen. Concreet stelt u dat de zoon van het dorps hoofd, die voor de taliban werkte, een tijdje voor uw vader omgekomen is op de hoogte kwam van het werk van uw vader (CGVS p. 13). Opmerkelijk genoeg ondernam de taliban nog geen actie (CGVS p. 14). Deze verklaringen zijn bovendien niet enkel tegenstrijdig met uw eigen verklaringen, maar ook met de verklaringen van uw broer. Uw broer stelde immers dat jullie tegen iedereen zeiden dat uw vader naar Turkije was. De taliban vroegen ook aan uw broer waar uw vader was, maar na een jaar vroeg niemand meer naar hem omdat hij niet naar huis kwam (Zie NPO dd. 31/01/2017). De vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt met zowel uw eigen verklaringen als met de verklaringen van uw broer omtrent dit element is een bijkomende bevestiging dat uw vluchtmotieven ongeloofwaardig van aard zijn. Er moet bijgevolg worden vastgesteld dat u er op geen enkel moment in slaagt om aannemelijk te maken dat uw vader omwille van zijn werk gevisieerd werd door de taliban.

Aangezien de problemen van uw broer en uw persoonlijke problemen rechtstreeks gelinkt zijn aan het feit dat uw vader voor de overheid zou hebben gewerkt, kan er bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan uw vervolgingsfeiten, die hier onlosmakelijk mee verbonden zijn.

Zelfs indien er geloof zou kunnen worden gehecht aan het profiel van uw vader – quod non – zijn uw verklaringen over uw persoonlijke problemen niet overtuigend. U verklaart dat u door de taliban beschuldigd werd informatie te hebben doorgegeven over bepaalde talibs, waarna deze werden aangevallen door de overheid. Er dient hieromtrent te worden opgemerkt dat u verklaart dat één van de frontlijnen tussen de taliban en de overheid zich bevond op de plek waar de aanval waarvan u beschuldigd werd plaatsvond (CGVS p. 19). Deze verklaring is op zich al opmerkelijk, gezien u eerder verklaarde dat de frontlijn en gevechten tussen de taliban en de overheid in de buurt van het districtshuis van Hesarak waren. Geconfronteerd met deze vaststelling wijzigt u uw eerdere verklaring en stelt u dat er verschillende fronten waren, in Halim Khail, in Jabaye en in Qazian (CGVS p. 8, 20). Het is in deze context zeer opvallend dat u de frontlijn op slechts 100 meter van het huis van uw oom – waar u sinds het overlijden van uw vader en het vertrek van uw broer verbleef – in eerste instantie onbesproken zou laten. Wat er ook van zij, de vaststelling dat er op de plek waar u de taliban zag een frontlijn tussen de taliban en de overheid gevestigd was en dat u verklaart dat de taliban regelmatig werd aangevallen, zorgt ervoor dat de handelingen van de taliban als zeer opmerkelijk beschouwd kunnen worden (CGVS p. 19). Aan een frontlijn waar de taliban regelmatig wordt aangevallen, hoeft het immers niet te verbazen dat er een talib gewond raakt door een raketaanslag van de overheid. Dat ze u beschuldigden de overheid op de hoogte te hebben gebracht van hun locatie, is bijgevolg weinig aannemelijk. Voorts reikt u ook geen elementen aan waaruit kan blijken dat de taliban redenen had om u te verdenken van spionage voor de overheid. Uit uw relaas blijkt dat ze u beschuldigden omdat u simpelweg voorbij de talibs wandelde onderweg naar huis (CGVS p. 18, 19). Verder bevestigd over de redenen waarom u zou worden beschuldigd, haalt u zelf als enige reden aan dat u beschuldigd werd omdat uw vader vroeger voor de overheid zou hebben gewerkt (CGVS p. 23). Dat u op geen enkel moment een andere, geloofwaardige reden aanhaalt, leidt ertoe dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die hieruit voortgekomen zouden zijn.

Ten slotte dient hieraan toegevoegd te worden dat uw familie geen problemen met de taliban meer heeft gekend en zelfs niets meer van de taliban heeft gehoord sinds uw vertrek. Hoewel de taliban twee maanden na uw vertrek op de hoogte kwam dat u zich niet meer in het dorp bevond, ondernamen ze geen actie jegens uw familie. Zelfs sinds de machtsovername van de taliban in augustus 2021 heeft uw familie geen problemen meer ondervonden (CGVS p. 22).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen zorgt er dan ook voor dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw persoonlijke vluchtmotieven.

Het document dat u voorlegt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming is niet van dien aard dat het bovenstaande conclusie kan wijzigen. Uw tazkera kan enkel een bewijs zijn van uw herkomst en identiteit, maar bevat geen elementen die uw asielmotieven kunnen ondersteunen. Hierbij dient bovendien gewezen te worden op de informatie waarover het CGVS beschikt, waaruit blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten.”

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan de terechte vaststellingen omtrent diens gebrekkige verklaringen aangaande de werkzaamheden van zijn vader door te stellen dat hij louter 13 jaar oud was toen zijn vader werd gedood. De Raad stelt dat verzoeker reeds de jaren des ondersheids had bereikt ten tijde van de werkzaamheden van zijn vader, en er aldus van hem kan worden verwacht dat hij toch enige duiding kan geven over diezelfde werkzaamheden, *quod non*. Daarbij had verzoeker gedurende de voorbije jaren de opportuniteit om zich verder te informeren over de werkzaamheden van zijn vader bij zijn familieleden. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat van een verzoeker om internationale bescherming mag verwacht worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op een volledige en correcte manier aanbrengt, en dat hij dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk dient te doen. Bovendien vermeldt het verzoekschrift ten onrechte dat er sprake is van “*onophoudelijke*” vervolgingsfeiten voor de familie van verzoeker, aangezien verzoeker stelde dat zijn familie niets meer van problemen ondervond na verzoekers vertrek of sinds de machtsovername (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 22).

Verzoeker voert in verzoekschrift verder geen vorm van inhoudelijk verweer aangaande de motieven van de bestreden beslissing. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud stelt de Raad vast dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet samen moet worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake

is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precare economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

De precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP